

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **B. H.**
státní příslušnost republika X
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51
Vyšní Lhoty 234

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2026 č. j. OAM-221/BA-BA01-VL15-PŘZ-2026, o zajištění v zařízení pro zajištění cizinců

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o propuštění ze zajištění a

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

o znovu posouzení podmínek zajištění ve smyslu § 46a odst. 10 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) tak, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu nadále zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Doba trvání zajištění je podle § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovena do 11. 6. 2026. Žalobce namítal, že v napadeném rozhodnutí zcela absentují úvahy stran trvání důvodu zajištění. Obecné konstatování žalovaného, že na důvodech zajištění se nic nezměnilo, je zcela nedostatečné a rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné. Žalobce žalovanému rovněž vytkl, že se nevypořádal s možností uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Argumentace žalovaného, že uložení alternativy není možné v důsledku toho, že se jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany jeví žalovanému jako účelová, je v přímém rozporu se smyslem § 46a odst. 1 zákona o azylu. Pokud měl žalovaný pochybnosti o motivech jeho žádosti, nabízelo se jeho umístění do otevřeného pobytového střediska ve smyslu § 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Pobytové středisko totiž nelze bez vědomí žalovaného opustit, neboť veškeré příchody a odchody je třeba hlásit na vrátnici a pro opuštění střediska na dobu delší než 24 hodin je třeba vyřídit si speciální propustku. Dle žalobce žalovaný měl povinnost možnost aplikace alternativ k zajištění aktivně zkoumat a v tomto kontextu se například dotázat osob, jichž se má opatření týkat, na další informace potřebné pro posouzení možnosti alternativ. Doptat se na možnost spolupráce se žalovaným např. v podobě pravidelného hlášení se, vysvětlit podmínky nabízené alternativy atd. Pokud žalovaný nepřistoupí k provedení ani jednoho pohovoru před vydáním rozhodnutí o zajištění, je pak o to zásadnější čárka, aby s informacemi obsaženými ve spise cizinecké policie pracoval v jejich celkovém úhrnu a v rozhodnutí reflektoval jak skutečnosti svědčící v jeho neprospěch, tak skutečnosti svědčící v jeho prospěch, což žalovaný neučinil. Žalovaný naopak postupoval tak, že přistoupil k alternativě k zajištění jako k méně preferované variantě řešení jeho situace a k zajištění jako k opatření, které je třeba užít přednostně. S informacemi, které sdělil správním orgánům v předchozím řízení, zachází žalovaný značně účelově, když přednostně zohledňuje informace svědčící v jeho neprospěch, přičemž ostatní zcela opomíjí.

2. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož obsáhle citoval. Zdůraznil, že žalobce již třikrát v České republice žádal o mezinárodní ochranu, jeho žádostem nebylo nikdy vyhověno. Žalobce je veden v SIS jako státní příslušník třetí země, na něhož se vztahuje rozhodnutí o navrácení s platností do 30. 11. 2030, a to na základě údaje zadaného v České republice. V České republice byl žalobce třikrát pravomocně odsouzen za trestnou činnost, v roce 2014 byl potrestán pro maření výkonu úředního rozhodnutí a v roce 2020 pro ohrožení pod vlivem návykové látky. Žalobce nedisponuje cestovním dokladem, který dle jeho tvrzení ztratil asi před 15 lety, a ani se nepokusil si nový náhradní cestovní doklad zajistit. Žalobce nemá nikde nahlášenou adresu. Naposledy bydlel na označené adrese v Praze, přičemž byt sdílel s dalšími cizinci. Nemá nájemní smlouvu, adresu nikde nehlásil a nemá označenou schránku ani zvonek. Na území České republiky tedy není kontaktní, není možné mu kamkoliv cokoli doručovat nebo ověřit jeho adresu. O udělení mezinárodní ochrany žalobce požádal až po zadržení Policií České republiky, zajištění za účelem vycestování a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Správní orgán má za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vycestování, nebo je pozdržet. Z postupu žalobce je zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, a že s ohledem

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.

na absenci dokladů, na zdejší nelegální pobyt a výkon zaměstnání a spáchání trestné činnosti, nerespektoval rozhodnutí o povinnosti vycestovat a jeho dosavadní jednání a chování vůči správnímu orgánu a jeho povinností, nelze očekávat jeho součinnost v průběhu aktuálního řízení o udělení mezinárodní ochrany bez nutnosti omezení jeho osobní svobody.

3. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s ust. § 46a odst. 8 zákona o azylu, neboť žalobce nařízení jednání nenavrhoval.
4. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 25. 2. 2026 žalovaný vydal rozhodnutí č. j. OAM-221/BA-BA01-BA06-Z-2026, jímž rozhodl o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a to na dobu 110 dnů, tedy do 11. 6. 2026. Rozhodnutí nabylo právní moci 25. 2. 2026. Proti tomuto rozhodnutí žalobce nepodal žalobu. Dne 8. 4. 2026 žalobce podal žádost o propuštění ze zajištění a o znovu posouzení podmínek zajištění podle § 46a odst. 10 zákona o azylu. V žádosti uvedl, že správní orgán při jeho zajištění nereflektoval skutečnost, že na území České republiky žijí jeho dvě děti, které pocházejí ze soužití s jeho bývalou přítelkyní. O této žádosti žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.
5. Ze správního spisu se dále podává, že žalobce je v SIS veden jako státní příslušník třetí země, na něhož se vztahuje rozhodnutí o navrácení s platností do 30. 11. 2030, a to na základě údaje zadaného Českou republikou. Záznam je ze dne 4. 3. 2024. Téhož dne byla žalobci uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie a smluvních států rozhodnutím č. j. KRPA-76589-10/ČJ-2024-000022-50. Doba k vycestování mu byla stanovena do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, tj. do dne 19. 4. 2024. Žalobce nevycestoval. Místo toho dne 3. 4. 2024 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Řízení bylo u správního orgánu vedeno pod č. j. CPR-17843/ČJ-2024-931200-AZ. Rozhodnutím správního orgánu č. j. OAM-456/ZA-ZA11-ZA17-2024 ze dne 13. 11. 2024 žalobci mezinárodní ochrana nebyla udělena. Rozhodnutí nabylo právní moci 9. 12. 2024. Šlo o třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce v České republice. Rozhodnutí správního orgánu žalobce napadl žalobou u Městského soudu v Praze. Rozsudkem ze dne 23. 6. 2025, který nabyl právní moci 27. 7. 2025 č. j. 16 Az 1/2025-25, byla žaloba zamítnuta. Ani poté žalobce nevycestoval. První žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal na území České republiky 24. 2. 2010. Rozhodnutím ze dne 8. 6. 2010, které nabylo právní moci 18. 6. 2010 č. j. OAM-41/LE-BE02-VL08-2010, byla žalobci udělena na 12 měsíců doplňková ochrana. Ta po roce zanikla a nebylo přistoupeno k jejímu prodloužení. Druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal na území České republiky 10. 12. 2014. Rozhodnutím č. j. OAM-668/ZA-ZA14-P10-2014 ze dne 12. 11. 2015, které nabylo právní moci 20. 11. 2015, byla žalobci udělena doplňková ochrana na 12 měsíců. Doplňková ochrana mu následně byla prodloužována až do roku 2023. Poté bylo řízení rozhodnutím správního orgánu č. j. OAM-668/ZA-ZA14-ZA22-2014 ze dne 24. 1. 2024 ukončeno. Řízení o mezinárodní ochraně bylo zastaveno podle § 25 písm. d) zákona o azylu. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 21. 2. 2026 byl žalobce zajištěn podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., za účelem vycestování. Doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. Rozhodnutí nabylo právní moci 21. 2. 2026. Součástí správního spisu je také protokol o podání vysvětlení

ze dne 21. 2. 2026 sepsaný s žalobcem orgány policie, přičemž žalobce kromě jiného uvedl, že z České republiky nevycestoval, protože zde chtěl zůstat, cestovní doklad ztratil asi před 15 lety a žádné kroky k získání nového dokladu nepodnikl. Na označené adrese v Praze bydlí spolu s dalšími cizinci v pronajatém bytě. Adresu pobytu nikde nehlásil. Nájemní smlouvou nedisponuje, poštovní schránku označenu nemá. Je svobodný, má dvě děti. Děti bydlí s matkou. Pracuje jako dělník na stavbách. Na území České republiky nevlastní žádný majetek.

6. Poslední, čtvrtou žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal na území České republiky 22. 2. 2026. Řízení není skončeno.
7. Podle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
8. Podle ust. § 46a odst. 10 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, ministerstvo po dobu platnosti rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění zkoumá, zda důvody zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany trvají. Ministerstvo při předání rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany poučí o jeho právu požádat o propuštění. Žádost o propuštění je žadatel o udělení mezinárodní ochrany oprávněn podat nejdříve po uplynutí 15 dnů ode dne nabytí právní moci posledního rozhodnutí ministerstva nebo soudu k zajištění, podle toho, které rozhodnutí nabylo právní moci později; to platí i pro podání opakované žádosti o propuštění.
9. Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o azylu zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutí ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.
10. Z výše citovaného ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu vyplývá, že pro zajištění podle uvedeného ustanovení je nutné kumulativní splnění následujících podmínek: 1) nemožnost účinného uplatnění zvláštních opatření, 2) podání žádosti o mezinárodní ochranu v zařízení pro zajištění cizinců a 3) účelovost žádosti. Všechny tyto podmínky byly v posuzované věci splněny. Ze soudní judikatury plyne, že pojem „účinné uplatnění“ zvláštních opatření je nutno chápat jako stav, kdy je zvláštní opatření schopno plnit svůj účel. Tento účel vymezil zákonodárce v ust. § 47 odst. 2 zákona o azylu, v němž je uvedeno, že ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Z tohoto ustanovení je zřejmé, že účelem zvláštních opatření je zajistit zdárný průběh řízení tím, že se zabezpečí účast žadatele. Soud zastává názor, že žalovaný se v žalobou napadeném

rozhodnutí v dostatečné míře vypořádal s posouzením otázky trvání důvodů pro zajištění žalobce a s nemožností aplikace zvláštních opatření uvedených v § 47 zákona o azylu.

11. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí ze dne 13. 4. 2026 č. j. OAM-221/BA-BA01-VL15-PRZ-2026, jímž nevyhověl žádosti žalobce o propuštění ze zajištění, předně konstatoval, že rozhodnutí ze dne 25. 2. 2026 č. j. OAM-221/BA-BA01-BA06-Z-2026 o zajištění žalobce, a to na dobu 110 dnů, tedy do 11. 6. 2026, nabylo právní moci 25. 2. 2026 a proti tomuto rozhodnutí žalobce nepodal žádný opravný prostředek. Žalovaný dále uvedl, že žalobcova tvrzení nelze jakkoliv podřadit důvodům, které by umožňovaly jeho propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců a vedení dalšího řízení ve věci mezinárodní ochrany za umožnění mu volného pohybu na území České republiky. Odkazem na rozhodnutí o zajištění akcentoval především pobytovou historii žalobce a nerespektování právních předpisů České republiky a učinil závěr, že žalobce neskýtá záruku toho, že by správnímu orgánu poskytoval potřebnou součinnost. Uvedl také, že o mezinárodní ochranu žalobce požádal v zařízení pro zajištění cizinců poté, co byl zajištěn a stál před reálnou hrozbou správního vyhoštění. Žalovaný konstatoval, že v situaci žalobce se nezměnilo naprosto nic, co by vedlo správní orgán ke změně jeho závěru vyjádřeného v rozhodnutí o zajištění žalobce ze dne 25. 2. 2026 č. j. OAM-221/BA-BA01-BA06-Z-2026.
12. Uvedené důvody trvání zajištění považuje krajský soud za zcela přezkoumatelné, odpovídající obsahu správního spisu. Krajský soud tedy přisvědčuje žalovanému v jeho závěru, že trvají důvody, pro které je žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a nenastal ani žádný z důvodů dle § 46a odst. 13 zákona o azylu, pro který by zajištění v zařízení pro zajištění cizinců muselo být ukončeno. Pro hodnocení otázky možného uložení některého ze zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu je podstatné a pro věc rozhodující, že s ohledem na dosavadní protiprávní jednání žalobce (nelegální pobyt žalobce na území České republiky bez jakéhokoli povolení k pobytu a bez cestovního dokladu, nelegální výkon zaměstnání, spáchání trestné činnosti, nerespektování rozhodnutí o povinnosti vycestovat, aktivní záznam v SIS jako státní příslušník třetí země, na něhož se vztahuje rozhodnutí o navrácení s platností do 30. 11. 2030, a to na základě údaje zadaného Českou republikou), je umožnění uložení některého ze zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu neakceptovatelné. Soud zastává názor, že stále existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet a stále existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat kontaktu s orgány veřejné moci a nebude respektovat své právní povinnosti, ačkoliv formálně deklaruje něco jiného.
13. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je zcela v souladu se zákonem, je přezkoumatelné. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
14. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 6. května 2026

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně